

DECIZIA nr. 11/82
din 08 iunie 2017

Cu privire la examinarea autosesizării membrilor CCA

În temeiul prevederilor art. 37 alin (3) lit. a) din Codul audiovizualului, la 20 februarie 2017, Consiliul Coordonator al Audiovizualului s-a autosesizat referitor la difuzarea, pe data de 19 februarie 2017, de către postul de televiziune „Prime” a filmului documentar „Украина в огне” („Ucraina în flăcări”), preluat de la postul de televiziune din Federația Rusă „Первый канал” (regizor – Igor Lopatonok, producători – Igor Lopatonok și Claire M. Stein, producător executiv – Oliver Stone).

Totodată, membrii CCA, Nicolae Damaschin și Olga Guțuțui, s-au autosesizat, la 09.03.2017, cu privire la materialul jurnalistic „Ucraina în flăcări”, difuzat de postul de televiziune „Prime” pe data de 19 februarie 2017, la capitolul respectării legislației audiovizuale.

Este de menționat că în temeiul prevederilor art. 37 alin. (2) din Codul audiovizualului (scrisoarea recomandată nr. 123 din 13.03.2017), precum și în scopul examinării obiective a tuturor circumstanțelor sesizate, Consiliul Coordonator al Audiovizualului a solicitat postului de televiziune „Prime” să prezinte în scris opinia referitor la cele stipulate în autosesizare, în termen de 5 zile. Până în prezent, „Prime” nu a prezentat la CCA nicio reacție în acest sens.

Direcția monitorizare TV din cadrul Consiliului Coordonator al Audiovizualului, în conformitate cu prevederile art. 37 alin. (3) lit. a) din Codul audiovizualului, a monitorizat filmul documentar „Ucraina în flăcări”.

Rezultatele monitorizării au atestat că la 19.02.2017, postul de televiziune „Prime” a difuzat filmul documentar „Ucraina în flăcări” (ora: 22:00; durata: 1 oră 36 min. 17 sec.), realizat de postul rusesc „Первый канал”. Filmul începe cu imagini despre violențele din capitala Kievului, rezultat al „revoluției portocalii”. Astfel, în cadru se perindă imagini cu mulțime care protestează, aruncând „cocktailuri Molotov”, un colaborator al forțelor de ordine în flăcări, tancuri care înaintază pe străzile incendiate, cadavre însângerate, toate acestea fiind însoțite de comentariile jurnalistului, care afirmă că în ultimele zile, piața Maidanului din capitala Kievului s-a transformat într-o adevărată zonă de acțiuni militare. De asemenea, se accentuează faptul că pe Maidan, fără îndoială, acționează lunetiștii și că aceștia au ucis deja 10 oameni. Drept confirmare la cele spuse este prezentată o intervenție cu ex-președintele Ucrainei, Victor Ianukovici, care susține că până în prezent nu se cunoaște cine a tras în oameni. Ca o continuare la cele menționate, jurnalistul spune că în prag de război civil, numărul victimelor crește simțitor (imagini cu oameni uciși). După care se încearcă a fi lansată ideea că la baza revoluției ucrainene sunt banii. Este prezentată o secvență din discursul unui politician american, ruptă din context, care declară că „*pentru a ajuta Ucrainei de a-și atinge aceste, cât și alte scopuri, noi am investit mai mult de 5 miliarde de dolari*”. În acest sens, jurnalistul continuă cu gândul că principala sarcină era de a împiedica această criză să se transforme într-un război de proporții între Ucraina și Federația Rusă. Pe acest segment, ex-președintele Ucrainei, Victor Ianukovici, susține că această temă este foarte periculoasă – tema războiului, în care nimeni un trebuie să se simtă în siguranță.

După acest introu urmează filmul documentar propriu-zis, cu imagini grafice captivante: o femeie înconjurată de flăcări, care încearcă, în ritm de dans, să se apere de aceste flăcări, ce o atacă atât de la sol, cât și de sus, ca mai apoi aceasta să fie cuprinsă de flăcări ca o torță ridicată

pe un postament, îngenuncheată, cu brațele desfăcute. Femeia din imagini nu este altceva decât reprezentarea simbolului independenței Ucrainei (Beregina), monument ce se află în Piața Maidan din Kiev.

Filmul documentar „Ucraina în flăcări”, difuzat de postul de televiziune „Prime”, se axează pe datele istorice despre formarea naționalismului ucrainean și istoria Ucrainei începând din secolul al XVII-lea până în anul 2016. Astfel, sunt descrise detaliat evenimente care au marcat cursul istoric al Ucrainei, precum ar fi Tratatul Brest-Litovsk din 1918, Pactul Ribbentrop-Molotov din 1939, colaborarea ucraineană cu mișcarea nazistă în cel de-al Doilea Război Mondial, Revoluția Portocalie, Euromaidan (un referendum cu privire la statutul Crimeii), războiul din regiunea Donbas, accidentul Boeing 777 etc.

Prin prezentarea acestor evenimente istorice se impune ideea că Ucraina, chiar de la sfârșitul secolului al XVII-lea, era utilizată drept o marionetă de către persoane, mai bine-zis forțe terțe, în obținerea unor anumite scopuri. În acest context, jurnalistul menționează că Ucraina este punctul care unește Vestul cu Estul, motiv pentru care ea întotdeauna era râvnită ca un trofeu. Jurnalistul afirmă că în 1918, Ucraina a fost făcută protectorat german prin Tratatul de la Brest-Litovsk. Ucraina a fost, de asemenea, parte a Pactului Ribbentrop-Molotov din 1939, semnat între Germania și Rusia, dar încălcat de Adolf Hitler, când naziștii au invadat Uniunea Sovietică, în vara anului 1941.

Ceea ce încearcă să accentueze jurnalistul este faptul că aceste două tratate au dus la divizarea Ucrainei în două părți: susținători ai ideologiei naziste („*Всего за полтора месяца с начала войны более 80 000 человек с Галичины добровольно записались в дивизию СС „Галичина”*”) și cei care erau de partea Uniunii Sovietice. Astfel, cel mai semnificativ grup naționalist din Ucraina – Organizația Ucrainenilor Naționaliști (OUN), a fost înființat în 1929. Mulți dintre membrii săi au colaborat cu naziștii, unii s-au înrolat chiar și în Waffen SS și au participat la masacrarea a peste 33.771 de evrei în văgăuna Babi Yar din Kiev, în septembrie 1941. O altă crimă comisă de membrii armatei banderoviste și ai grupării OUN a avut loc pe teritoriul ocupat de Germania – Polskaia Wolna, și regiunea vestică a Ucrainei – Galicia, din martie 1943 până la sfârșitul anului 1944. Jurnalistul vine să precizeze că exterminarea în masă pe motiv etnic a 36.750 de polonezii a avut ca inițiatori nu naziștii, ci înșiși ucrainenii, în frunte cu Mykola Lebed. Chiar și după terminarea războiului, bandele banderoviste continuau luptele împotriva regimului sovietic, efectuând atacuri asupra orașelor și satelor ucrainene, lăsând în urma lor doar haos și victime în rândul populației.

În continuare este prezentată informația că după cel de-al Doilea Război Mondial, odată cu începerea războiului rece, între URSS și SUA relațiile erau tensionate. Era politică și tensiunea militară dintre aceste două țări a durat 45 de ani, timp în care omenirea trăia cu frica unui pericol de război nuclear. Astfel, jurnalistul sugerează că în acest răstimp, SUA a ținut în vizorul său Ucraina, care era folosită drept instrument pentru colectarea de informații și alte operațiuni împotriva Uniunii Sovietice. Ca argument sunt prezentate documente de arhivă ale CIA, care, după părerea jurnalistului, demonstrează că tot în această perioadă, SUA a colaborat fructuos cu organizațiile naționaliste din Ucraina.

Mai mult decât atât, jurnalistul menționează că în cadrul procesului de la Nürnberg au fost trași la răspundere principalii responsabili pentru atrocitățile regimului nazist, însă naziștii ucraineni au scăpat de răspundere, unii dintre aceștia fiind chiar ajutați de CIA (imagini cu oameni decapitați în pielea goală, un morman de cadavre). În continuare se insuflă ideea că ideologia lui Stepan Bandera este venerată și în prezent de către ucrainenii, acesta devenind simbolul naționalismului ucrainean. Ca o confirmare la cele afirmate sunt difuzate secvențe video de la un miting la care oamenii țin în mâini portretul lui Bandera, precum și drapelul în nuanțe roșu-negru, corespunzător perioadei acțiunilor desfășurate de banderoviști. De asemenea, sunt prezentate secvențe de la inaugurarea monumentului lui Stepan Bandera, urmate de comentariile jurnalistului, care spune că ideologia periculoasă a lui Bandera, împotriva căreia a luptat puterea sovietică, susținută însă de forțele din exterior în Ucraina, așa și nu a fost dezrădăcinată până la capăt („*Роман Шухевич, генерал Украинской Повстанческой Армии и*

многие другие оказали большое влияние на движение украинские националистов. Опасная диалогия Бандеры подавляемая советскими властями, но поддерживаемая внешними силами так и не была искоренена до конца. Зерн украинского национализма передавали из поколения в поколения”).

Evoluția nazismului ucrainean este desfășurată în continuare de jurnalist prin menționarea perioadei lui Mihail Gorbaciov, care a adus cu sine o nouă epocă – „epoca restructurării” (*перестройка*), ceea ce presupunea restructurare în favoarea liberalizării și democratizării. Jurnalistul ține să afirme însă, că dacă la nivel internațional acest fenomen a influențat pozitiv, atunci în Ucraina, în 1989, a fost fondată Organizația Politică Națională „*Народный Рух*”, numită și „*Народное движение*”, care promova ideea obținerii independenței Ucrainei de URSS. Anume această mișcare, după cum susține jurnalistul, „*стала отправной точкой для многих лидеров украинского неонацизма*”. Astfel, în 1991, unul dintre lideri – Oleh Tyahnybok, a fondat Partidul Naționalist Radical „*Свобода*”, care promova deschis vechile principii banderoviste și avea drept scop curățarea Ucrainei de evrei și ruși. Drept argument la cele spuse, este difuzată o secvență dintr-un discurs al lui Oleh Tyahnybok referitoare la adepții lui Bandera: „*Они готовились и боролись с москалями, боролись с немцами, боролись с жидами и прочей нечестью которая хотела забрать у нас нашу украинскую державу*”. Ca rezultat, în 2012, acesta a fost clasificat, de către Centrul Simon Wiesenthal, drept unul dintre cei mai periculoși antisemiți din lume. În 1994, Dmitri Yarosh a creat Organizația de ultra-dreaptă „*Trident*”, iar în 2013 acesta a fondat una dintre cele mai radicale organizații neonaziste din Ucraina – „*Правый Сектор*”. Un alt continuator al ideilor banderoviste a fost Andriy Parubiy, care, după spusele jurnalistului: „*ведет за собой целую армию ультра националистических войнов и факельные марши вновь озарят улицы украинских городов*”. Drept argument la cele spuse sunt prezentate imagini cu persoane care mărșăluiesc pe străzi cu torțe aprinse, apoi acestea sunt urmate de secvențe cu marșurile de amploare ale naziștilor, care, în marș cadențat, formau semnul svasticii. Pentru mai multă comparație, pe ecran sunt inserate titlurile „*Ucraina 2015; Germania 1939*”. Trecerea în revistă a apariției acestor partide neonaziste vine să accentueze ideea jurnalistului că adepții lui Stepan Bandera, mai bine-zis ideologia acestuia, au obținut undă verde imediat după prăbușirea URSS. Mai mult ca atât, jurnalistul, cât și președintele Federației Ruse, Vladimir Putin, declară într-un interviu că după dezmembrarea URSS, în Ucraina s-a instaurat haosul, sărăcia și separarea societății în clase inegale. Toate acestea au împins Ucraina spre revolte în masă și, mai nou, spre revoluțiile „colorate”. Jurnalistul susține că pe parcursul a 24 de ani de independență, Ucraina a trecut prin două revoluții „colorate”. Prima, în 2004, Revoluția Portocalie, izbucnită ca rezultat al alegerilor prezidențiale, în urma cărora Victor Ianukovici, care a obținut susținere electorală în special din partea etnicilor ruși din sudul și estul Ucrainei, a câștigat cursa electorală în detrimentul lui Victor Iușcenko, favorizat de SUA. Astfel, rezultatele alegerilor au stârnit nemulțumire și au scos în stradă susținătorii lui Iușcenko, care au acuzat de fraudă electorală. Acest fapt a condus la reluarea alegerilor, pe care deja le-a câștigat Victor Iușcenko, dar nereușind să obțină prea multă popularitate în rândul poporului, acesta, în 2010, nu trece de primul tur al alegerilor și rivalul său, Victor Ianukovici, a fost ales președinte, iar desfășurarea procesului de vot a fost calificat de observatorii externi ca liber și corect. Totodată, jurnalistul vine să accentueze faptul că în calitate de președinte al statului ucrainean, Victor Iușcenko a ratat toate reformele, în schimb, la finele președinției sale, a avut timp să facă ultimul cadou adepților săi din partea vestică a Ucrainei. Acest cadou nu a fost altceva decât declararea lui Stepan Bandera „erou național al Ucrainei”. În acest context este difuzată o secvență video cu declarația lui Victor Iușcenko referitor la meritul lui Stepan Bandera, însoțită de imagini din perioada celui de-al Doilea Război Mondial, cu oameni executați.

Într-un interviu acordat de Vitaliy Zakharchenko, ex-ministru de Interne al Ucrainei, autorului filmului – Robert Parry, acesta menționează, cu referire la protestele din noiembrie-februarie, că este necesar de luat în considerare dinamica dezvoltării acestora, care au început cu mult mai înainte. Ca urmare la cele expuse de Vitaly Zakharchenko, autorul filmului continuă cu

o proprie analiză despre geneza conflictului de pe Maidan, în care susține că la originea acestor evenimente au stat apariția simultană a mai multor ONG-uri finanțate din exterior și instituții media cu jurnaliști care activau în cadrul unor programe de granturi. TV Spilno, Espresso TV și Hromadske TV și-au început activitatea odată cu izbucnirea conflictului ucrainean, în perioada 21-24 noiembrie, fiind finanțate parțial de către Ambasada SUA și George Soros. În acest context, jurnalistul concluzionează că responsabile de scoaterea protestatarilor pe Maidan ar fi nu altcineva decât aceste ONG-uri și televiziuni „apărute peste noapte”.

Ațiunea filmului continuă cu descrierea evenimentelor care au dus la declanșarea Euromaidanului. Așadar, jurnalistul oferă telespectatorilor un amalgam de informație structurată cronologic, uneori cu reveniri intenționate asupra unor momente care se perindă dinamic. În acest segment, filmul abordează implicarea directă a politicienilor și a diplomaților americani în politica statului ucrainean. Drept exemplu este adus ambasadorul Pyatt, asistentul secretarului de Stat pentru afaceri europene Victoria Nuland; Robert Kagan, ex-consilier de politică externă al lui McCain la alegerile prezidențiale din 2008 etc. Într-un interviu acordat de Victor Ianukovici acesta declară că kongresmenii americani se prezentau la întruniri oficiale cu el, iar mai apoi mergeau pe Maidan, unde țineau discursuri încurajatoare în fața protestatarilor, dându-le de înțeles că sunt susținuți de una din cele mai puternice forțe din lume – SUA. Ianukovici mai susține că Ambasada Statelor Unite ale Americii primea deseori în audiență reprezentanți ai protestatarilor: *„Сосдвдалось такое впечатление что в посольстве США существует штаб который управляет этим процессом”*.

Pe parcursul relatării evenimentelor se dezvoltă și se insistă asupra ideii că pilonii de bază ai acestei revoluții au fost banii, media și tehnologiile moderne. Astfel, autorul filmului argumentează că altercațiile violente de pe Maidan, care au dus spre un adevărat război civil, au fost bine pregătite de puteri și structuri cointeresate, care, mai întâi de toate, au mers pe calea influenței psihicului potențialilor protestatari prin lozinci, simboluri și alte metode de manipulare: *„Этот режим можно назвать технологией предательства, когда союзников и последователей беспощадно приносят в жертву революции. Идея проста, когда подготовительная работа закончена, необходимо только спустить курок, чтобы привести в движения весь механизм”*. Pornind de la declarația lui Victor Ianukovici precum că protestele de pe Maidan au început inițial ca niște proteste pașnice, jurnalistul insistă pe faptul că acestea au degenerat în violențe datorită infiltrării în rândurile protestatarilor a unor provocatori instruiți intenționat. Drept argument este prezentată Organizația „Правый Сектор”, ai cărei reprezentanți, înarmați cu răngi metalice, bâte și cocktailuri Molotov, încingeau atmosfera de pe Maidan. După care autorul revine la interviul cu Ianukovici, care îl învinuiește de cele întâmplate pe președintele interimar al Ucrainei, Aleksandr Turcinov: *„Господин Турчинов, который фактически начал войну, несёт огромную ответственность за это. Он начал войну против собственного народа. Он послал войска в Донбасс, они сделали то чего не сделал я, и они начали кровопролитие”*.

Tot în acest context este difuzată și o secvență din interviul ex-ministrului de Interne al Ucrainei, Vitaly Zakharchenko, care spune că principalul mecanism al revoluției de pe Maidan a fost necesitatea prezenței unei „jertfe sacrale” (сакральная жертва), aceasta fiind o componentă importantă a tehnologiilor. Și în acest caz, autorul filmului continuă gândul, deja cu propriile comentarii, însoțite de secvențe video de pe Maidan, în care mulțimea duce pe mâini, asemenea unei procesiuni funerare, o răstignire impunătoare cu Iisus Hristos: *„Общее число жертв среди протестующих во время Евромайдана свыше сотни. Их называли „Небесной Сотней”, и немедленно мифологизировали”*. Jurnalistul infiltrează ideea că pentru a menține spiritul unei tragedii, care ar ține oamenii în piață, periodic se anunță câte o nouă victimă a acestor revolte sângeroase. Drept exemplu este adus cazul protestatarului omorât Serghei Nigoyan: *„Месяц спустя, пришло время для нового акта трагедии. Протестующий Сергей Нигоян, украинец армянского происхождения, прибыл на Майдан один из первых. Он не относился к воинствующим радикалам, а скорее был полон надежд и вере в будущее. Посмотрев видео на котором Сергей читает патриотические стихи, не оставляет ощущение что*

это видео из кастинга на роль сакральной жертвы...К несчастью эту роль он получил. Видео набрало огромную популярность после того как проданный своими братьями по оружию, Сергей был убит ранним утром 22 января 2014 года. Обстоятельство его смерти остаются невыясненными до сегодня. Несмотря на то что всё происходящее на Евромайдане документировалось на сотни камер, не обнаружилось ни записей, ни свидетелей которые могли бы помочь следствию. Сергей стал первым убитым мучеником Майдана. На роль убийц были немедленно назначены сотрудники милиции. Почти два года спустя расследование всё ещё не привело ни к каким результатам. Но, в качестве рабочей версии теперь рассматривается убийство провокаторами для эскалации конфликта”.

Ca un capitol ce completează evenimentele Euromaidanului este reflectarea alipirii Crimeii la Rusia. În acest punct, autorul filmului aduce o serie de argumente înțesate cu imagini video care ar demonstra dorința unanimă a locuitorilor Crimeii de a deveni parte a Federației Ruse. O confirmare la cele spuse servește o secvență din interviul cu Victor Ianukovici, care susține că referendumul din Crimeea a fost organizat de înșiși locuitorii acestei regiuni, care în permanență au fost de orientare prorusă: *„Это не секрет что население Крыма всегда было пророссийски настроено”*. Și aici jurnalistul vine să menționeze că acest referendum a pornit ca o reacție la intenția reprezentanților Maidanului de a iniția în Crimeea un „maidan” asemănător celui din Kiev.

Prin conținutul său, filmul documentar „Ucraina în flăcări” reprezintă un instrument propagandistic de amploare și manipulare a opiniei publice. Filmul vine să capteze atenția din start printr-o grafică spectaculoasă, însoțită pe tot parcursul de o cantitate mare de informație, fotografii, secvențe video, prezentate prin divizare de ecran. Amplasat într-un context istoric schițat, filmul documentar „Ucraina în flăcări” pune accentele pe influența și presiunile enorme pe care Rusia le-a jucat constant și pe relațiile mai mult amiabile decât normale, dar tot timpul clare dintre Kiev și Moscova, iar SUA este înfățișată ca o „caracatiță” care și-a impus punctele sale de vedere în atingerea propriilor scopuri și interese. Acțiunile și ingerințele SUA în politica statului ucrainean au înaintat în timp cu multă perseverență, odată cu evenimentele istorice importante la nivel mondial.

Documentarul „Ucraina în flăcări” nu este altceva decât timeline-ul jocurilor de putere politice și a evenimentelor care au vizat parcursul istoric al Ucrainei. De la prima vedere, mesajul filmului reprezintă un discurs factual obiectiv, dar cu parti-pris politic asumat, despre o țară care efectiv nu a fost capabilă să-și construiască vreun viitor. Toate datele istorice au fost conturate, selectate și prezentate prin prisma autorului, care a recurs pe toată durata filmului la tehnici de manipulare prin prezentarea unui amalgam de fotografii, scene și secvențe video pentru a arăta tangențele prezentului cu trecutul. Totodată, pentru sporirea impactului emoțional și accentuarea unor momente, autorul filmului a jucat iscusit și cu formularea unor expresii de tipul: „сакральная жертва”, „первый мученик Майдана”, „жертвоприношения”, „жертвы расправы” etc.

Urmare a celor expuse mai sus se constată că postul de televiziune „Prime”, la difuzarea filmului documentar „Ucraina în flăcări”, a comis derogări de la prevederile:

- Art. 6 alin. (1) din Codul audiovizualului: *„Radiodifuzorului îi este interzisă difuzarea de programe care conțin orice formă de incitare la ură pe considerente de rasă, religie, naționalitate, sex”;*
- Art. 10 alin. (5) din Codul audiovizualului: *„Radiodifuzorii sunt obligați să asigure obiectivitatea informării consumatorului de programe, favorizând libera formare a opiniilor”;*
- Art. 7 pct. (3) din Convenția europeană privind televiziunea transfrontalieră: *„Radiodifuzorul se asigură ca jurnalele televizate să prezinte în mod loial faptele și evenimentele și să favorizeze libera formare a opiniilor”.*

Prezent în cadrul ședinței publice, reprezentantul postului de televiziune „Prime” a declarat că filmul documentar „Ucraina în flăcări”, regizat de Oliver Stone, nu reprezintă poziția postului și nu impune o poziție unică sau concluzie în problema conflictului din Ucraina. De asemenea, acesta a mai declarat că filmul relatează despre anumite evenimente ce au avut loc, iar consumatorului de programe nu-i rămâne decât să-și formeze propria opinie vizavi de informația primită.

În cadrul ședinței publice, membrii CCA au făcut un apel către radiodifuzori, în special pentru postul de televiziune „Prime”, de a-și echilibra politica editorială prin producerea unui conținut media de limbă rusă calitativ de alternativă.

În conformitate cu prevederile Codului audiovizualului nr. 260-XVI din 27.07.2006, ale Statutului CCA, aprobat prin Hotărârea nr. 433-XVI din 28.12.2006 a Parlamentului Republicii Moldova, **Consiliul Coordonator al Audiovizualului**

DECIDE:

1. A aplica avertizare publică „General Media Group Corp” SRL, fondatoarea postului de televiziune „Prime”, pentru derogări de la pct. 3.1 lit. a) din Condițiile la Licența de emisie seria AC nr. 000089 din 24.09.10 (nerespectarea prevederilor art. 6 alin. (1), art. 10 alin. (5) din Codul audiovizualului, art. 7 pct. (3) din Convenția europeană privind televiziunea transfrontalieră), în conformitate cu art. 38 alin. (2) lit. a) din Codul audiovizualului (PRO – (8) – D. VICOL, D. CIOCAN, O. BARBĂLATĂ, Iu. COLESNIC, A. COZMA, N. DAMASCHIN, O. GUȚUȚUI și M. ONCEANU-HADÂRCĂ).

2. În conformitate cu prevederile art. 38 alin. (8) și (9) din Codul audiovizualului, radiodifuzorul „General Media Group Corp” SRL este obligat să comunice publicului motivele și obiectul sancțiunii, precum și să difuzeze în următoarele 48 de ore de la emiterea deciziei, sonor și/sau vizual, de cel puțin 3 ori, în orele de maximă audiență, din care o dată în principala emisiune de știri, următorul text:

„Consiliul Coordonator al Audiovizualului a aplicat avertizare publică „General Media Group Corp” SRL, fondatoarea postului de televiziune „Prime”, deoarece la difuzarea filmul documentar „Ucraina în flăcări” (data de difuzare 19.02.2017) nu a asigurat obiectivitatea informării consumatorului de programe și libera formare a opiniilor, cât și a difuzat mesaje ce conțin incitare la ură pe considerente de naționalitate”.

3. Postul de televiziune „Prime” va prezenta, în termen de 15 zile, din momentul aducerii la cunoștință a prezentei decizii, un raport despre măsurile întreprinse în vederea lichidării încălcărilor atestate.

4. În conformitate cu prevederile art. 38 alin. (12) din Codul audiovizualului, prezenta decizie este executorie de la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și poate fi atacată în instanța de judecată de către radiodifuzorul sancționat.

5. Controlul asupra executării prezentei decizii îl exercită Direcția monitorizare TV.

6. Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova și pe pagina web a CCA.

PREȘEDINTELE

Consiliului Coordonator
al Audiovizualului

Dragoș VICOL